

at denne Lovs Forenelighed med Grundloven maa forkasttes fra et Samvittighedsstandpunkt, synes det at indeholde en Antydning af noget Uberettiget, som det ærede Medlems senere Udvikling ganske vist betog det Karakteren af, men som jeg dog af Hensyn til den senere Forhandling maa advare imod.

Scavenius: Jeg havde ikke tænkt mig at tage Ordet under denne Finantslovs første Behandling, en Finantslov, som vi jo saa godt kjende, som vi have haft baade til første Behandling her og til en lang Behandling i Finantsudvalget; men de Ytringer, der fremkom fra det ærede Medlem, som nu havde Ordet, have dog bragt mig til at ønske at gjøre nogle Bemærkninger, som man maa undskylde blive noget mere spredte, end det maasse kunde være ønskeligt. Det ærede Medlem begyndte med, at han ikke rigtig kunde forstaa, hvorledes vi paa den høire Side her i Salen kunne være saa overvættede glade over Udfaldet af det sidste Valg. Nu maa jeg sige det ærede Medlem, at vi ere ikke saa overvættede glade; thi endsskjønt vi ganske vist — og derover have vi dog nogen Grund til at være ret vel tilfredse — have vundet nogle Stemmer, ere vi dog alligevel kun en ringe Minoritet her i Thinget, som Intet kan sætte igjennem, saa vi have virkelig ingen Grund til at være saa overvættede glade og ere det heller ikke. Men ganske vist ere vi glade over Et ved det sidste Valg, derover nemlig, at det har viist sig, at de Principer, vi have kæmpet for i de senere Aar, have begyndt at vinde nogen mere Stemning for sig i Landet, end de synes at have haft tidligere; derover ere vi glade, og det bringer os til at have Haab om, at, naar vi ville fastholde den Politik, vi hidtil have fulgt saa konsekvent, vi ere i Stand til, vil Stemningen rundt omkring i Landet i endnu højere Grad kunne vinde sig til vor Fordel, end hidtil er flet. Naar det ærede Medlem mente, at Udfaldet af Valgene, som han anerkjendte var et Nederlag for ham og hans Venner, ogsaa, ret beset, maatte betragtes som et Nederlag for den Side af Salen, hvortil jeg hører, idet Udfaldet af Valgene havde viist, at den Politik, der blev indledet den 8 November, en Politik, der skulde gaa ud paa gennem Overenskomster og Forhandlinger at bringe det Gode frem her i Landet, at bringe Lovgivningen til atter at gaa fremad, — saa maa jeg dog gjøre en Indsigelse gjældende. — Jeg har ikke Noget imod, at det siges, og vil ogsaa sige Ja til, at det, der blev sat i Scene her i Thinget den 7de og 8de November 1877, virkelig havde sin Grund i Dnsfer fra begge Sider om at komme til rolige Tilstande, rolig Forhandling og Fremskridt her i Landet. Det vil jeg villig indrømme, men jeg er ikke enig med det ærede Medlem, naar han deraf drager Konklusioner, som paa ingen

Maade ligge i Præmisserne. Det er min Opfattelse, at naar det ærede Medlem med Rette har kunnet udtale, at hans nærmere Meningsfæller, hans Parti, have lidt et Nederlag, er det just begrundet i, at de Herrer ikke have villet tage Konsekvensen af den Stilling, de den Gang indtog. De Herrer indtog den Gang en Mellemstilling — om de nu ville anerkjende dette eller ikke, kommer det ikke an paa. Faktisk er det, at de indtog en Mellemstilling, hvorved der paa en naturlig Maade her i Thinget kunde være fremkommet et Høire, et radikalt Parti og et Mellemparti; jeg siger, der „kunde være“ fremkommet, men ikke, at det fremkom. Efterat de Herrer en Gang vare gaaede ind paa med os Andre at tilveiebringe den midlertidige Finantslov af 8de November, og efterat de med os Andre havde tilveiebragt en i alt Væsentligt god og brugelig Finantslov, tror jeg neppe, De ville kunne bringe den store Befolkning ude omkring i Landet til at kunne forstaa den Stilling, de indtog i forrige Sæssion; jeg tror nok, man kan sige, at det er for den store Befolkning en aldeles uforstaaelig Stilling. Man kunde have tænkt sig, at de Herrer af Brede, af Forbittrelse over, at, som naturligt er, det Haab blev stuffet, de jo synes at have næret i meget høi Grad, at Regjeringen skulde have fundet sig foranlediget til at gaa sin Vej, fordi den fik bevilget en god Finantslov — man kunde have tænkt sig, siger jeg, og forstaaet, og det vilde ogsaa være blevet forstaaet af Befolkningen, om de Herrer af den Grund atter havde sluttet sig sammen med det mere yderliggaaende Venstreparti her i Salen, og ligeledes kunde man have forstaaet det, hvis de Herrer virkelig vare optraadte som Mellemparti, som et Parti, der, som det ærede Medlem sagde, uden Hensyn til Personerne, villig vilde have søgt at arbejde paa de forelagte Lovforslag, vilde have søgt at bringe ud af dem det efter deres Mening bedst Mulige, og hvorved de altsaa vilde være komne til snart at stemme med os, snart med de andre Herrer. Havde de Herrer indtaget en saadan Stilling, vilde Befolkningen have forstaaet deres Stilling; men nu kan intet Mennefte begribe den, og derfor tror jeg heller ikke, at det ærede Medlem kan forundre sig over — og det gjorde han egentlig heller ikke — at hans Parti har lidt et Nederlag, ligesom jeg heller ikke tror, de maa undre sig over, hvis der atter skulde komme nye Valg, at de da komme til at lide et endnu større Nederlag. Nu sagde det ærede Medlem, at Skylden for, at denne Forsoningspolitik af 8de November aldeles ikke er blevet til Noget, men tvært imod har lidt et afgjørende Nederlag, ligger paa vor Side, thi vi have ikke villet sammen med de Herrer (Modsigelse) — jeg har ikke kunnet opfatte det ærede Medlem anderledes, end at han mente, at der fra vor Side burde i Forbindelse med de Herrer være flet offentlig Skridt, hvorigjennem det kunde